Akbaba

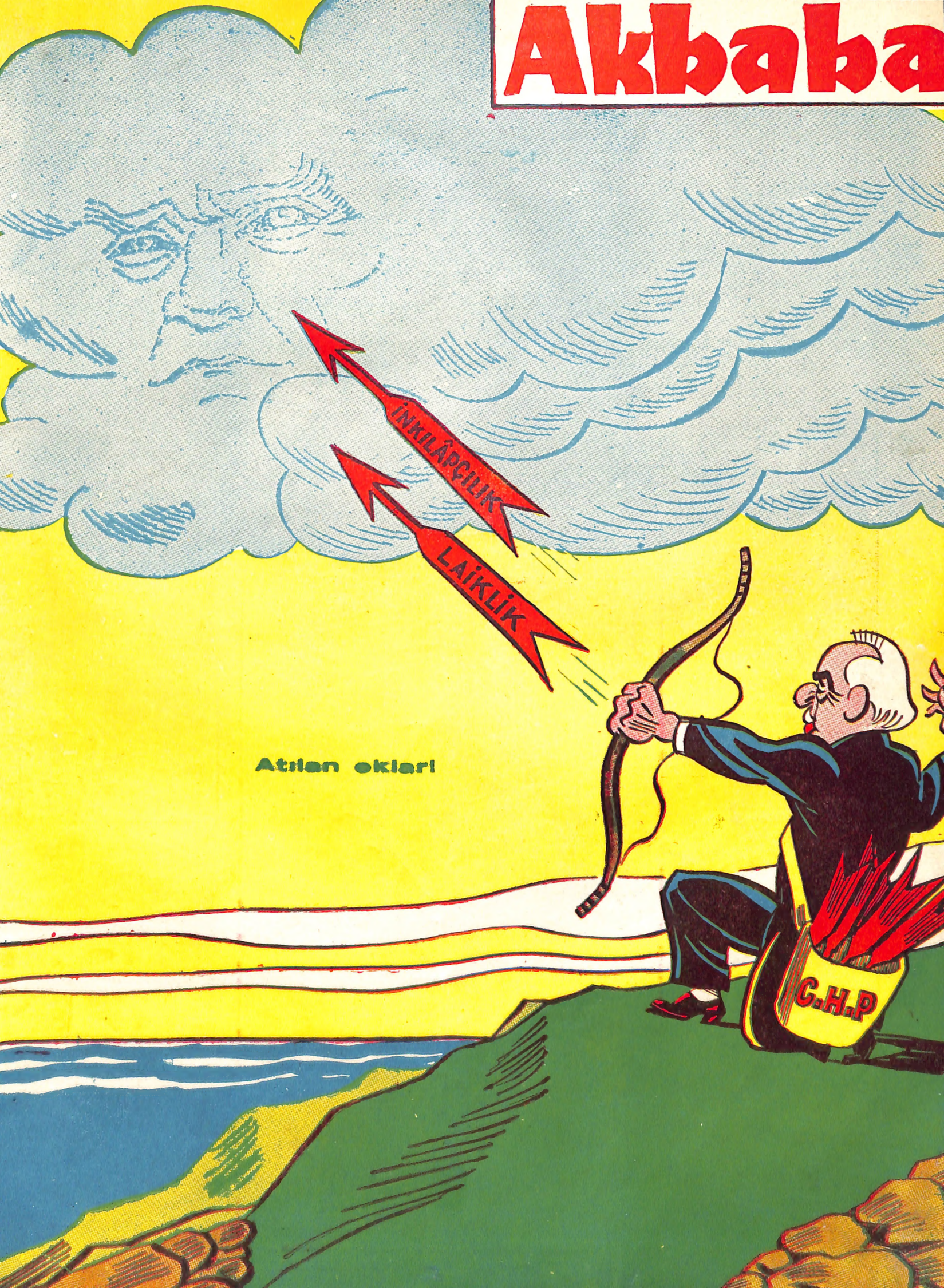

Atılan okları

Baharlık Zarif Emprime, Fantazi Kumaşlar ve Lüks Eşarplar...

Toptan: Aşır efendi Han No. 22
Perakende: Beyoğlu, Karlman Pasajındaki mağazamızı ziyaret ediniz.

Üç Katlı Ev
Roman
Yusuf Ziya Ortaç
İkinci baskısı çıktı

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Merasim Çelenkleri
Beyoğlu Parmakkapı Mia Sokak No: 1

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter
Selâmi Münir YURDATAP
Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Sayısı: 50 Kuruş
ADRES:
Kiledarer caddesi No. 8-10
Belediye — İSTANBUL.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERGAN MATBAASI

SAYI: 108 — CİLT: 5 — 8 NİSAN 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUS

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

İkinci Culûs

Fıkra, günün poletik durumuna uygundur. Lütfen dinleyiniz:

Adamcağız oynatmış!.. Ecdat yadigârı bir kılıcı kuşanıp:

— Biat edin bre nadanlar, demiş, hükümdarlığımı ilân ediyorum!

Ev halkı, korku ve heyecan içinde, çoluk çocuk, titreşerek, diz çökmüşler, baş eğmişler!..

Bir gün, iki gün, bakmışlar, zulmüne dayanılır gibi değil. Haşmetmaap ansızın gazaba geldi mi, yallâh deyip kılıcı çekiyor.

Çaresiz, tımarhaneye haber salmışlar. Eli ayağı sağlam bir kaç güllâbici gelmiş. Araba kapıda. Deli gömleği de hazır... Yalnız zât-i şâhaneye yaklaşmak güç. Şüphelendi mi, he men sell-i seyf ediyor!

Karısı. en masum tavrını takınarak:

— Padişahım, demiş, bugün cülûsunuzun ilk cuması... Selâmlık resmine çıkmıyacak mısınız?..

Herif:

— Haaaa, sahi, demiş... Çıkayım!

Hemen iki sıra dizilip:

— Saltanat arabası saray kapısında teşrifinizi bekliyor efendimiz, demişler, buyurunuz...

Ve içeriye atınca, deli gömleğini geçirip kıskıvrak etmiş ler...

Hastahane başhekimi, kısa bir muayeneden sonra:

— Padişahım, demiş, millet sizi istemiyor, tahtınızdan indiriliyorsunuz. Bugünden itibaren, benim nezaretim altında, burada ikamete mecbursunuz!

Hükümdar hazretleri, odanın bir köşesinde el bağlamış, sükûnetle sertabibi dinleyen karısına, kızına, damadına ga zapla bakarak dişlerini gıcırdatmış:

— Gidi hainler, münafıklar sizi!.. Durun hele, ben size ikinci cülûsumda gösteririm!..

Kıssadan hisse:

Allah fırsat vermesin hani, gösterir mi, gösterir!

AKBABA

— Ah kızım, bir «Evet» deseydin hepimiz müradımıza erer, rahata kavuşurduk!..

(Necmi Rıza)

Mebusun Sesi!

İsmi lâzım değil, mebuslarımızdan biri seçim bölgesinde propagandaya çıkmıştı. Seçmenlerden biri sordu:

— Ama, dört sene Mecliste sizin sesinizi hiç duymadık!

Sayın milletvekili hayretle gözlerin açtı:

— Şaştım doğrusu... Anlaşılan siz hiç gazete okumuyorsunuz!

Seçmen de ayni hayretle gözlerini açtı:

— Ben mi?.. Hemen hemen bütün gazeteleri okurum... Hele Meclis konuşmalarını hiç kaçırmam.

— Peki, orada sık sık «gürültüler», «sıra kapakları», «alkışlar» diye bir şeyler okumadınız mı hiç?..

— Çooook...

Sayın mebus bir kahkaha attı:

— İşte onları yapan hep bendim!..

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

— 51 inci FASLIN DEVAMI —

Karagöz — Şu bizim tarafa dik dik bakan zat kim?

Karakuş — Hangisi?

Karagöz — Şu yakışıklıca, uzun boylu!..

Karakuş — (Telâşlı) Hangi uzun boylu!..

Karagöz — Şu şehlâ bakışlısı!

Karakuş — O mu?

Karagöz — Evet, o!

Karakuş — (Telâşlı) İyi biliyor musun o olduğunu?

Karagöz — Bunun bilinecek bilinmiyecek nesi var? O işte!

Karakuş — Dik dik mi bakıyor, dedin?

Karagöz — Öyle, dik dik bakıyordu!

Karakuş — Bize mi?

Karagöz — Başka kime olacak, bize!

Karakuş — Allaha ısmarladık, ben gidiyorum öyleyse !

Karagöz — Yahu, birdenbire ne oldun? Hacivat gelsin de bari öyle git!

Karakuş — Yok, burada kalıp da hayatımı tehlikeye koyamam!

Karagöz — Ay, burada kalırsan hayatın tehlikede mi?

Karakuş — Belli olmaz! Çok hiddetli, şiddetli, dehşetli bir zattır, dik dik bakıyormuş dedin. Ben artık burada kalamam!

Karagöz — Kim o zat?

Karakuş — Tanımıyor musun?

Karagöz — Yooo!

Karakuş — Şevket Mocan!

Karagöz — Şevket Hoca mı? Hangi Şevket Hoca? Hani şu Cemiyet-i İlmiye âzasından Şevket Hoca mı?

Karakuş — Yavaş söyle!

Karagöz — Fısıldar gibi konuşarak) Ce..iyet-i... İlmiye âzası... Şevket... Hoca mı?

Karakuş — Hoca değil?

Karagöz — (Yavaş) ne?..

Karakuş — Mocan!

Karagöz — Kimin kocası be?

Karakuş — Kocası değil!

Karagöz — Nedir öyleyse?..

Karakuş — (Yavaşça) Sus, bakıyor!

Karagöz — (Yavaşça) Evet, bakıyor!

Karakuş — (Yavaşça) Ben gidiyorum!

Karagöz — (Yavaşça) Ben de seninle geliyorum!

Karakuş — (Yavaşça) Olmaz!

Karagöz — (Yavaşça) Neden olmuyor?

Karakuş — İkimiz birden gidersek şüphelenir!

Karagöz — (Elini ağzına koyarak) Peki, sen kal öyleyse de ben gideyim!

Karakuş — (Yavaşça) Hayır, benim burada kalıp senin gitmen hiç olmaz?

Karagöz — (Elini ağzına koyarak) Neye?.. Senin canın benimkinden daha mı tatlı?

Karakuş — (Yavaşça) Onun için değil!

Karagöz — Ya, ne için?

Karakuş — (Yavaşça) Yapma öyle! Elini ağzına koyma!

Karagöz — Elimi ağzıma koymıyayım da nereye koyayım? Ne halt edeceğimi şaşırttın!

Karakuş — Dur!

Karagöz — Ne oldu?

Karakuş — Dur, iyice bakayım!

Karagöz — İyice bak!

Karakuş — Evet, güldü!

Karagöz — Sahi be, gülüyor!

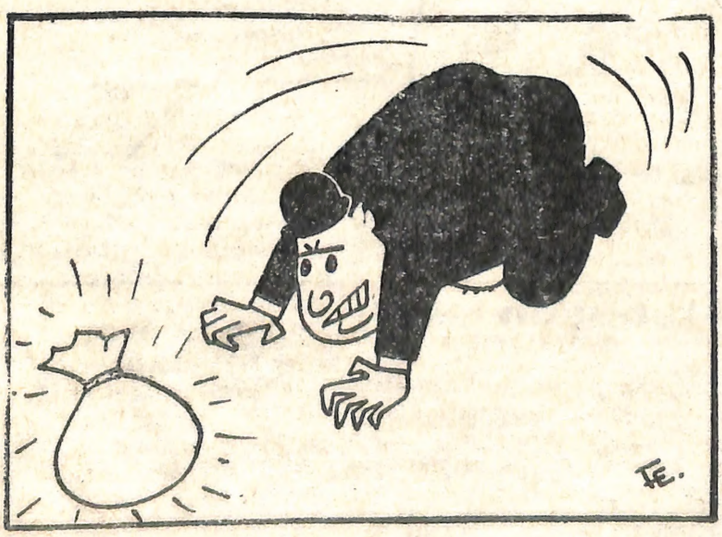

ALTINCI HİS!..

(Ferruh Doğan)

Üçü (İçinden) Acaba iştirâk etmiyen kim?..

(N...)

Karakuş — Bize mi acaba!

Karagöz — Baksana, bize gülüyor!

Karakuş — Oh, kurtulduk!

Karagöz — Kurtulduğumuzu nereden biliyorsun?

Karakuş — Kızmamış belli! Bak, selâm veriyor! (Karakuş da selâm verir.) Sana da veriyor! Durmasana!

Karagöz — Şaşırdım, ne yapayım, söyle!

Karakuş — Ne yapacaksın, sen de selâm ver!

Karagöz — Nasıl vereyim? Ayağa kalkıp bir kandilli temenna çakayım mı?

Karakuş — Olmaz, başınla selâm ver!

Karagöz — Başımla selâm vermesini bilmiyorum!

Karakuş — Başını gülerek aşağı doğru ey!

Karagöz — Gülmeden eysem olmuyor mu? İçimden gülmek gelmiyor!

Karakuş — Olmaz, dediğim gibi yap! (Karagöz yapar.)

Karagöz — Oldu?

Karakuş — Oldu! Neyse geçmiş olsun!

Karagöz — Amma da tehlike atlattık ha, değil mi?

Karakuş — Eh, oldukça!

Karagöz — Bak, işin Hacivat da farkına vardı, galiba! Eliyle işaret ediyor!

Hacivat — (Kapının yanından parmağiyle havada bir daire çizerek) Dışarıya gel! (Diye işaret eder.)

Karagöz — (Yanlış anlayarak) Kaçalım. tehlike var, diyor! Şuna da işaretle tehlike kalmadığını anlatayım!

Karakuş — İşaretle konuşmasını bilir misin?

Karagöz — Bilirim!

Karakuş — Nereden bilirsin? Dilsiz mektebine mi gittin?

Karagöz — Mektepten değil! Akrabadan bir dilsiz vardı, bize gelir konuşurduk. Şimdi işaretle konuşayım da seyret! Ona tehlike kalmadığını anlatacağım! (Ayağa kalkıp iki elini havada birbirine sürer!)

Karakuş — Bu ne demek?

Karagöz — Tehlike kalmadı, korkma!

Karakuş — O kadarını yapmasını ben de bilirim!

Karagöz — Ben sana yapamazsın demedim. Onunla konuşmasını bilmeli!

Hacivat — (Şehadet parmağını bir kaç defa aşağı doğru kımıldatarak sonra dudağına götürür.) Aşağı inelim, konuşacağız, demek ister!

Karakuş — Ne demek istiyor?

Karagöz — Aşağıda Şevket Hoca var, tehlikelidir, sus, demek istiyor!!

Karakuş — Şevket Hoca değil, nereden çıkardın! Şevket Mocan!

Karagöz — Neyse, o var işte, diyor!

Karakuş — Ne cevap verecek-sin ?

Karagöz — Korkma, tehlike

geçti, bize güldü, diyeceğim! Nasıl işaretle konuştuğumu dikkat et de öğren, belki bir gün sana da lâzım olur?

Karakuş — Neye lâzım olsun?

Karagöz — Ey, gazetecilik bu, belli olmaz! Belki ağzını açamıya cağın bir gün olur! Baksana, Halk çılar, bu seçimde iktidara biz geleceğiz, diyorlarmış!

Karakuş — Peki, işaretle anlat, bakalım!

Karagöz — **(Karagöz, iki kulağının arkasına baş parmaklarını dayayıp avuçlarını kanat gibi salladıktan sonra sırıtır!)**

Karakuş — Bu ne demek, ne oluyor?

Karagöz — Tehlike başımızdan uçup gitti, aşağıdaki bize güldü, demek!

Karakuş — Bana kalırsa, Hacivat Çelebi, bu yaptığın işaretle bu söylemek istediğin şeyi anlamamıştır!

Karagöz — Anlamaz olur mu? Cevap versin de gör!

Hacivat — **(Elinin şehadet parmağiyle tekrar aşağıya işaret ettikten sonra iki elinin şehadet ve baş parmaklarını birleştirip bir daire yapar, sonra da parmağını dudağına götürür.)** Aşağıda toplanıp konuşacağız, demek ister!

Karakuş — Ne demek istedi, anladın mı?

Karagöz — Anladım ama, bunu sana tercüme edemem!

Karakuş — Neden?

Karagöz — İçinde gizli siyasî meseleler var ?

Karakuş — Hadi Karagöz Çelebi, atma, anlamadın!

Karagöz — Anlamaz olur muyum? Söylersem neye gizli olduğunu sen de anlarsın!

Karakuş — Hadi hadi, atma, anlamadın!

Karagöz — Fesüphanallah! Aşağıda bir tepsi baklava var, gel de beraber atıştıralım diyor. Şimdi neden gizliymiş anladın mı?

— Arkası gelecek sayıda —

AKBABACI

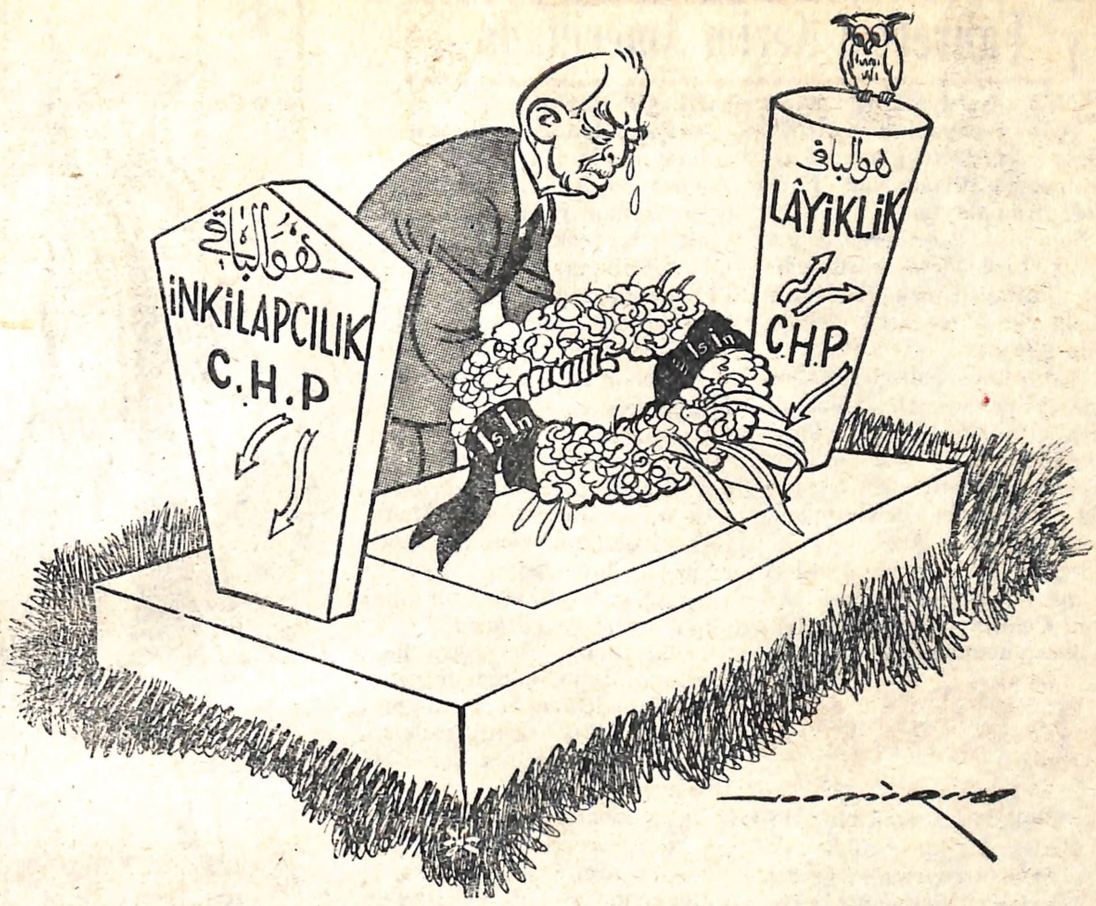

Atatürk ikizlerinin ruhu için fâtiha!..

(Necmi Rıza)

BİLECİK - KARAKÖY ARASINDAKİ TÜNEL İNŞAATI BİTMEK ÜZERE.. (Gazeteler)

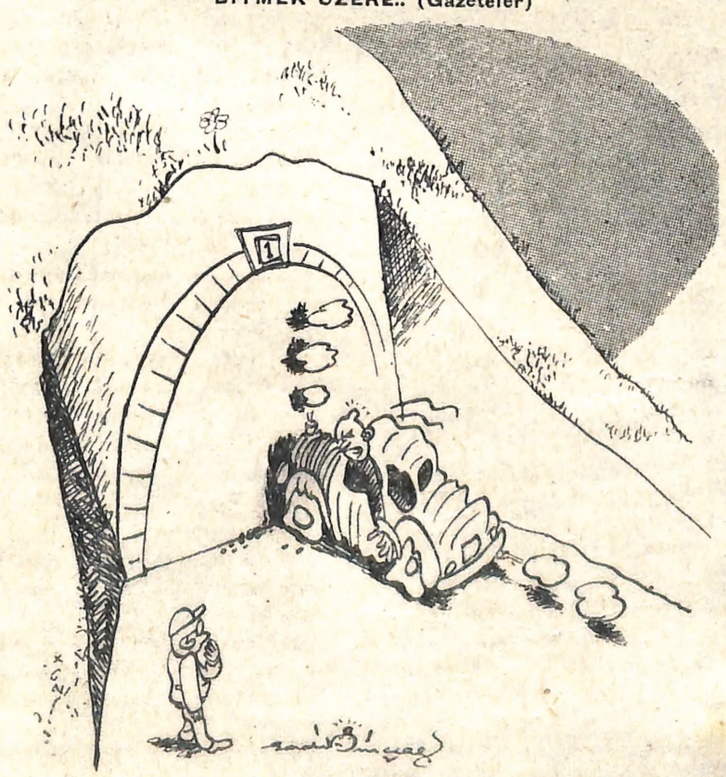

— Be adam, tünelin delinmediğini söyleseene!..

(Şadi Dinççağ)

Günün Fıkraları

DELİL

Sıkıcı konferanslar vermekle meşhurdu. Bir gün:

— Dünyanın hali çok değişti, diye yanıp yıkılmağa başladı; insanlar çok sinirli...

Arkadaşı güldü:

— Delilin ne?

— Ne olacak, eskiden konferanslarımda mışıl mışıl uyuyorlardı. Halbuki şimdi cin gibi bakıyorlar..

SAAT KAÇTA?

Briç oynuyorlardı. Oyunculardan biri çok iddialıydı ama, sonunda yenildi. Öteki sordu:

— Affedersiniz, ne zaman bri çe başladınız?

Yeniden cevap vermeğe davranırken, beriki devam etti:

— Malûm, malûm. Bugün başladınız ama, saat kaçta?

NASIL YAPSIN

Hizmetçi feryadederek geldi:

— Aman hanımefendi, küçüğü banyoya düşürdüm...

— Bana geleceğine çıkarsana kız, çabuk?

— Çıkar demesi kolay, hanımefendi, su el dayanacak gibi değil ki, çok sıcak!

NASIL YAPSIN?

Ruh hekimliği moda ya? Bizim Işık hanım da kendini bir ruh hekimine göstermek sevdasına kapıldı ve adı dillerde dolaşan Kâzım Dağyolu'na başvurdu. Doktor sordu:

— Önce hafiften başlıyalım. Söyleyin bakalım, bu gece ne rüya gördünüz?

Işık, üzülerek itiraf etti:

— Maalesef doktor, bu gece hiç rüya görmedim...

Doktor köpürdü:

— Olur mu ya? Siz vazifenizi yapmazsanız, bana ne iş kalır?

MÜCERRED

Genç ve güzel sinema yıldızlarımızdan Hümaşah Hiçan, ressam Hakkı Anlı'ya giderek bir resmini yaptırmak istedi. Hakkı Anlı, malûm, Picasso'yu taklit eden, mücerret resimler yapıp modelin altını üstüne getiren bir ressam. Önce kıza acır gibi gülümsedi:

— Hayhay ama, dedi, memnun kalmazsınız. Çünkü ben yalnız mücerred resim kısmiyle meşgulüm...

Hümaşah Hiçan memnun oldu:

— Zararı yok efendim, dedi, siz o kısmı yapın, üst tarafını bir başka ressam tamamlar!

Fahrettin Kerim Amerikada

SİZE soruyorum bayler, çünkü bayanlara sormağa hacet yok: Son günlerde sinemaya gittiğiniz var mı?.. Yoksa, anlatayım:

Efendim, geçenlerde çoluk, çocuk, beni âdeta sürüklediler... Biletlerimizi, yüzde elli faizle karaborsadan tedarik edip gittik...

Ben, dünya haberlerini seyretmeyi pek severim. Ucuz bir seyahattir âdeta!.. Ne yaparsın, bizim gibi döviz düşkünü fukara seyahatın da her şeyin olduğu gibi - böyle yalancısını yapar!

Işıklar söndü, madenî seslerle müzik ve film gazetesi başladı: Celâl Bayar Amerikada!..

Bakıyorsunuz, Sayın Cumhur Başkanımız açık bir otomobilde... Halk, çocuklar, iki sıra cadde boyunca yığılmış. Ellerindeki Türk - Amerikan bayraklarını sevinçle sallıyarak alkış tutuyorlar!

Bakıyorsunuz, Celâl Bayar, bir fabrikada: İşçiler, güler yüzlü bir sevgiyle etrafını kuşatmış, konuşuyorlar!..

Fabrika dedim de hatırıma geldi. Bir dakika filmi bırakalım da size bunu anlatayım.

Cumhurreisimiz büyük bir otomobil fabrikasında işçilerle konuşuyormuş. Halk kalabalığının mizacını pek iyi bilen Sayın Bayar:

— Size, demiş, bir hatıramı anlatayım: İktisat Vekili idim. Ziyaretime, Amerikalı bir ekonomi uzmanı geldi. Memleketimizin bir çok yerlerini gezmiş, tetkikler yapmış... Türkiyenin tabiî güzelliklerinden, bereketli topraklarından bahsederken: Yurdunuzda gördüğüm kadar büyük karpuz hiç bir yerde görmedim... Müsaade ederseniz bunların çekirdeklerinden götürüp bizde de yetiştireceğim» dedi... Kendisine şu cevabı verdim: «Amerikada, binanın, geminin, fabrikanın, her şeyin büyüğü var... Bırakın, karpuzun büyüğü de bizde bulunsun!»

Celâl Bayar, bir fıkra ile, bütün işçilerin kalbini fethetmişti. Ayrılırken kopan neşeli çığlıklar, alkış ve yaşa sesleri, makine uğultularının çok üstünde uçuyormuş!

Evet, sinemada havadis filmi gözümün önünden geçenken, başımın içinden de yeni dinlediğim bu seyahat hatırası geçiyordu.

Biliyor musunuz, Cumhur Reisimizin seyahatten döndüğü gün, Amerika sefiri Adnan Menderes'e sormuş:

— İstanbulun nüfusu üç milyon var mı?

Başvekilimiz:

— Hayır, demiş, bir milyondan biraz fazla...

Büyük Elçi hayretle gözlerini açarak:

— Nasıl olur, demiş, ben o kadar insanı bugün geçtiğimiz yollarda gördüm!..

Ama, Hüseyin Cahit Yalçın üstadımıza sorarsanız, bu coşkun kalabalığı İstanbul Valisi zorla sokaklara dökmüştür!..

Peki, haydi öyle olsun... Fahreddin Kerim Gökay, aklın ve mantığın almıyacağı böyle bir hüner gösterdi diyelim?.. Ya seyrettiğim filmdeki Amerikalılar?.. O sokaklar dolu çocuklar, gençler, kadınlar, erkekler?.. O yükselen alkışlar?.. O sallanan bayraklar?..

Ne dersiniz, yoksa haberimiz olmadan bizim Fahreddin Kerim üstad bu işleri becermek için gizlice Amerikaya da mı gitmişti?..

ÇİMDİK

— Adaylığımı kabul eder misiniz?
— Adaylarım o kadar çok ki, seçilme şansınız az olur!..
(İrfan Ulaş)

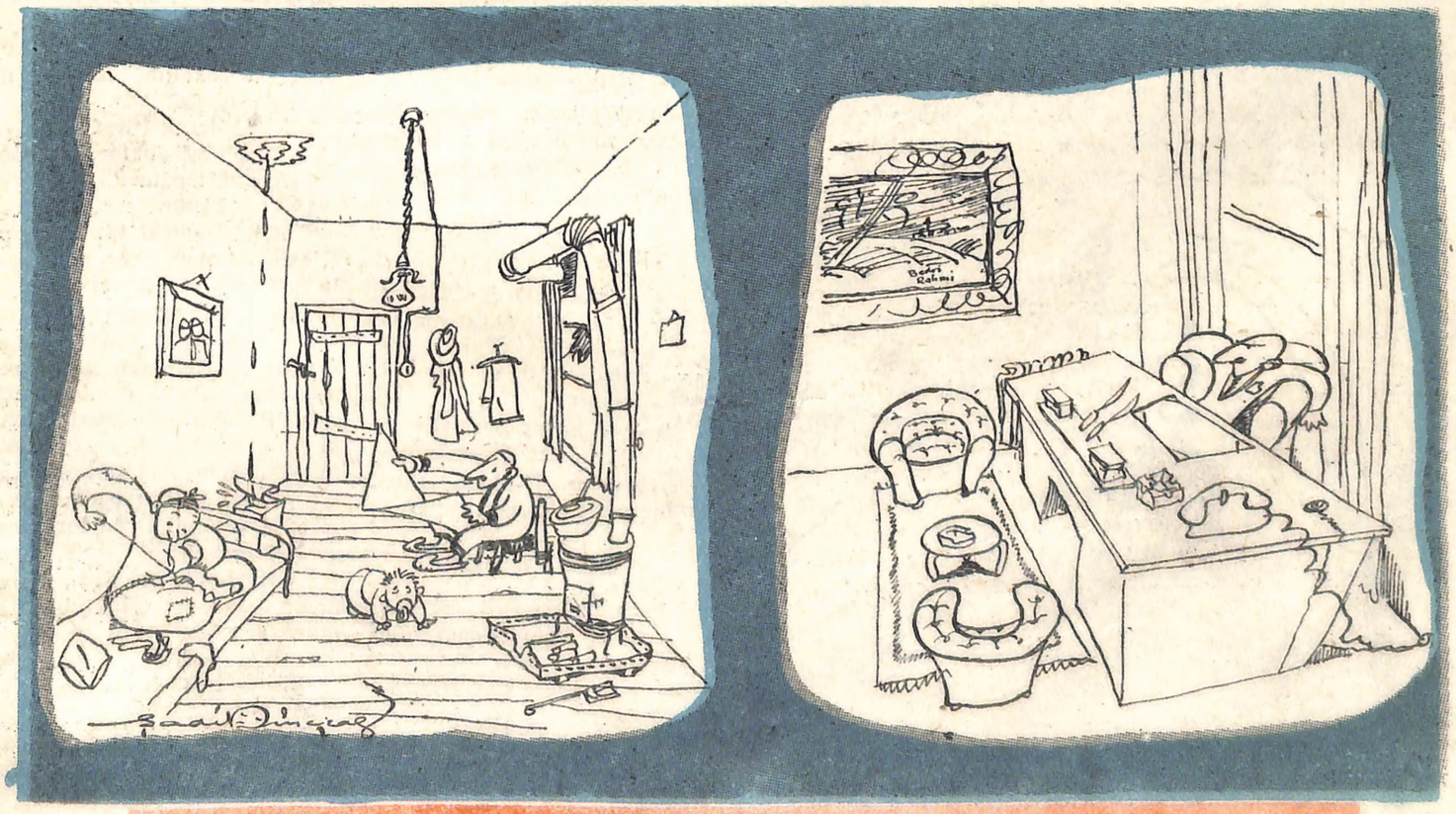

HAYATIMIZDAKİ AYARSIZLIK

Evimiz... Dairemiz... (Sadi Dinçağ)

ÇARE

Perihan şikâyetçiydi:

— Kocam bana hiç işlerinden bahsetmiyor. Ne yapsam da vaziyetini öğrensem acaba?

Tecrübeli arkadaşlarından biri öğretti:

— Kolayı var kardeş; bir manto, bir de şapka iste, kâfi...

NASIL OLSA

Neriman (Sabık Mısır kraliçesi değil ha, bizim Neriman) evlenecekti. Bu meseleyi konuşurlarken sordu:

— Evlendikten sonra kocamın bana her yaptığını mutlaka söylemesi lâzım mıdır?

Muallâ omuzlarını silkerek dedi ki:

— Ne lüzumu var ayol? Ne düşündüğünü sen anlarsın, zaten. Ne yaptığını da konu komşu haber verir, olur biter...

HANGİSİ

İkidebir kocasından boşanan, güzel sahne sanatkârımız Gülistan Deniz'in yanında, yirmi senedenberi evli bulunan bir çiftten bahsediyorlardı. Sırrı Gültekin:

— Hem, daha bir kere bile münakaşa etmemişler... dedi.

Güzel Gülistan, sordu:

— Ya... Acaba sahiden budala hangisi?

— Kalbime acımıyorsanız, bari romatizmalarıma acıyın!...
(Mukaddes)

Partilerden Haberler

Çoban toplantısı

M. K. P. sayın lideri, vatanı kalkındıracak kuzu meselelerini halletmek üzere memleketin tanınmış çobanlarını bir kızartma toplantısı yapmak maksadıyla merkeze çağırmıştır.

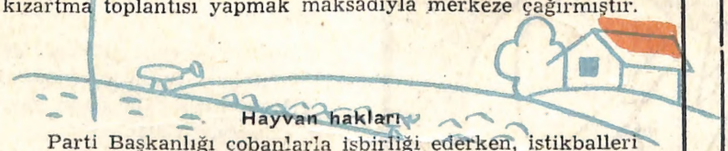

Hayvan hakları

Parti Başkanlığı çobanlarla işbirliği ederken, istikballeri hakkında endişeye düşen kuzular, seçim arifesindeki M. K. P. ziyafetlerinden korunmak üzere harekete geçmişler ve parti merkezine bir heyet göndererek hayvan haklarının korunması babında müzakerelere girişmişeerdir. Parti sözcüsü, insan haklarının çiğnenmesine göz yumulurken hayvan haklarıyla uğraşılamıyacağını bildirmiştir. Bu kesin cevap karşısında metanetini muhafaza eden Kuzu Heyeti Başkanı, siyaset tarihinin hiç bir bölümünde, kuzu etiyle rey toplanılmadığını, bunun gayrı insanı bir hareket olduğunu söylemiş ve «Sizinci particilik değil, kasaplıktır» diyerek teessürle ayrılmıştır.

Asma köprü

M. K. P. Başkanı, memleket meselelerini halledecek yegâne şeyin asma köprü olduğunu keşfettiğinden, bu dâvanın halli için, köprü yapmalarıyla meşhur tanınmış güreşcilerimizle konuşmalara başlamıştır. Yalnız, bu maksatla tutacağı pehlivanlarda, ahlâk zabıtasına yardım babında, randevu evi basmakla geçinen kahramanlarımızı o faideli baskınlarından ayırmamak niyetindedir. Anlaşmaya varan pehlivanlar, köprü meselesinde hiç üzülünmemesini temin edip bunun çok basit birşey olduğunu temin etmişlerse de köprünün asmalığı üzerinde ufak bir tereddüt geçirmişlerdir. Bunun üzerine, güreşcilerimizin kuracağı köprüyü askıya almak için Mahmutpaşa askıcılarıyla çalışma birliği yapmağa karar alınmıştır.

Sigorta

M. K. P. genel prensipleri, bu seçimde ahlâk bahsini daha sıkı ele aldığından, seçimler kazanıldığı takdirde ilk olarak kadınlara çift kilot giyme mecburiyeti çıkarılacaktır.

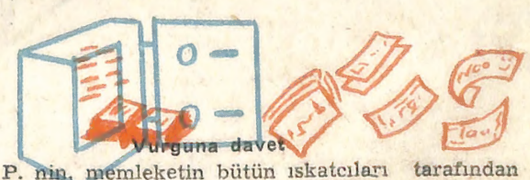

Vurguna davet

M. K. P. nin, memleketin bütün ıskatcıları tarafından sömürülmeye arzolunan serveti tükenmek bilmediğinden, yeni açıkgözlere ihtiyaç hâsıl olmuştur. Parti kasası, isteklilere sinesini açıp beklemektedir. Taliplilerin acele etmeleri rica olunmaktadır.

SEÇİM ŞAKŞAKÇILIK BÜROSU

Akbaba'nın seçim propaganda servisi, son vitesle faaliyetine devam etmektedir. Memleketin dört bucağına saldığımız muhabirlerimiz, dört bir tarafa saldırıp, en gerçek haberleri sıcağı sıcağına gazetemize ulaştırmaktadırlar. Muhabirlerimizden son aldığımız mektupları okuyucularımızın siyasi kültürlerini arttırmak maksadiyle yayınlıyoruz.

O

Balıkesir — (Genel).

[Helikopterle gönderdiğimiz hususî muhabirimizin 1950 seçimlerinde Balıkesirden postaladığı mektuba bugün kavuşmuş bulunuyoruz. Darısı mektup bekliyenlerin başına. Posta idaresine alenen ve resmen teşekkürü insanî bir alacak biliriz.]

Burada partiler arası seçim kargaşalığı kör ebe, Arap saçı ve kör döğüşü halinde karma karışık bir çorbaya dönmüştür. Bütün bu karışıklık arasında, en anlaşılabilir ses, en mantıkî propaganda nutukları çeken, işinin eri, Ali Fahri İşre'nin bağırdığı nutuklardır. Balıkesir, İstasyon meydanında toplanmıyan on binlerce vatandaşın dinlemediği, istasyondaki harap vağonların da köş dinlediği bu nutkun en esaslı parçalarını bildiriyorum:

— Muhterem vatandaşlar!

Hisseden kıssa, kıssadan hisse, bize de nasip olur bir hisse fikri ile demukrâsiii dâvasında, benim oğlum bina okur, iner biner yine okur fehvasınca, ey Balı-kesir ahalisi, memleketin tealisi sadedinde, ana dâvamız, (ana) sözünden kolayca anlaşılacağı üzere, ana, yani anne, yani valde, yani karı dâvası olup, işbu dâvaya hizmet etmek istiyeceklerden dileyen dört hatun, isteyen beş avrat, gönlü çeken sekiz karı almakta serbest olması, liberal sistemimizin icabı olmakla, evlât vatan arasında uhuvvet, nisvana derman ile er kişilere kuvvet için macun ile lâhmı macun ve tıpkı ana dâvası misillû bir de baba dâvası zuhura gelmekle...

Ali Fahri İşeri «firar-ı efkâr» halinde, başladığı kısa cümleyi üç saatte bitirememişti ki, karşı taraf partilerden sesler yükselmeğe başladı:

— Sus!..

— Söz bilmez isen susmayı öğren bâri...

Buna karşılık parti arkadaşları, Ali Fahri İşeri'yi şöyle savunu yorlardı:

— Söylesin!.. Bırakın söylesin... — Sözü saçmaysa da bir iki cevher kaparız.

Ali Fahri İşeri'nin seçim nutkunun ilk cümlesi hâlâ devam etmektedir. Meteoroloji istasyonundan verilen malûmata göre, bu cümlenin gelecek seçimlerde tamamlanması ihtimali pek zayıftır. Dışarı çıkmak ihtiyacında olan dinleyiciler sabırsızlıkla antraktı beklemektedirler.

Erzincan (Umumi muhabirimiz özel surette atıyor) —

Erzincandaki seçim propagandalarında en hızlı hatip, Cemal Gönenç olmuştur. Nutuklarının şiddetinden Erzincanda yeni bir yer depremi olmasından korkulmaktadır. Şimdiden bütün beylik camlar kırılmıştır. Pazar günü yapılan mitingde, binlerce Erzincanlı kulaklarını tıkamak için pamuk kullandıklarından, pamuk fiyatları birdenbire yükselmiştir. Cemal Gönenç, eni boyundan uzun olduğu için, yuvarlana yuvarlana çıktı meydane. Kalın kara kaşlarının altına gizlendiğinden suratını görmek mümkün olmuyordu. Halk bir ağızdan:

— Göster cemalini, görmeğe geldik... Diye bağırıyordu.

Cemal Gönenc'in kaşlarının altından bir ses duyuldu:

— Vatandaşlar! Beni seçerseniz, dalgacılığa bir son vermek için... «Bizimle dalga geçme sesleri yükseldi». Kısa, orta ve uzun dalgalar yetmediğinden kendi icadım olan hususî bir dalga ile... «Halk dalga dalğa dalgalanıyordu», dalga geçtiğimiz artık yeter. «Bu sözü afişten almışsın sesleri» Beni seçerseniz, keçi yollarını patika yapacağız. Patikaları araba yolu, araba yollarını şose, şosaları asfalt yapacağız. Sonra da elektrik, havagazı boruları döşemek için asfaltları kazıp, sizi tekrar keçi yollarına muhtaç edeceğiz.

Çoban kulübelerini köy, köyleri nahiye yapacağız. Nahiyeleri kasaba, kasabaları şehir yapacağız. Şehirleri ne yapacağımızı biz de bilmiyoruz.

Erzincanın en belli başlı derdi olan dalga kıran da yapacağız.

Hatip, hızını almış son gayretle gidiyordu. Halk:

— Dalga geçme. Erzincanda deniz yok! Diye bağırdı.

— Evvel Allah, deniz de yapacağız!

Sonra Cemal Gönenç, parmaklarını şakırdatarak:

Daldım yine dalgalanıyorum ben..
Yeni yeni havalanıyorum, ben!..

Diye bir türkü tutturup oynamağa başlayınca, halk, daha fazla oynatmadan değerli hatibi, göz altında bir doktora götürdü.

DİYOJEN GİBİ:

Seçmen — Adam arıyorum!.. (Tonguç)

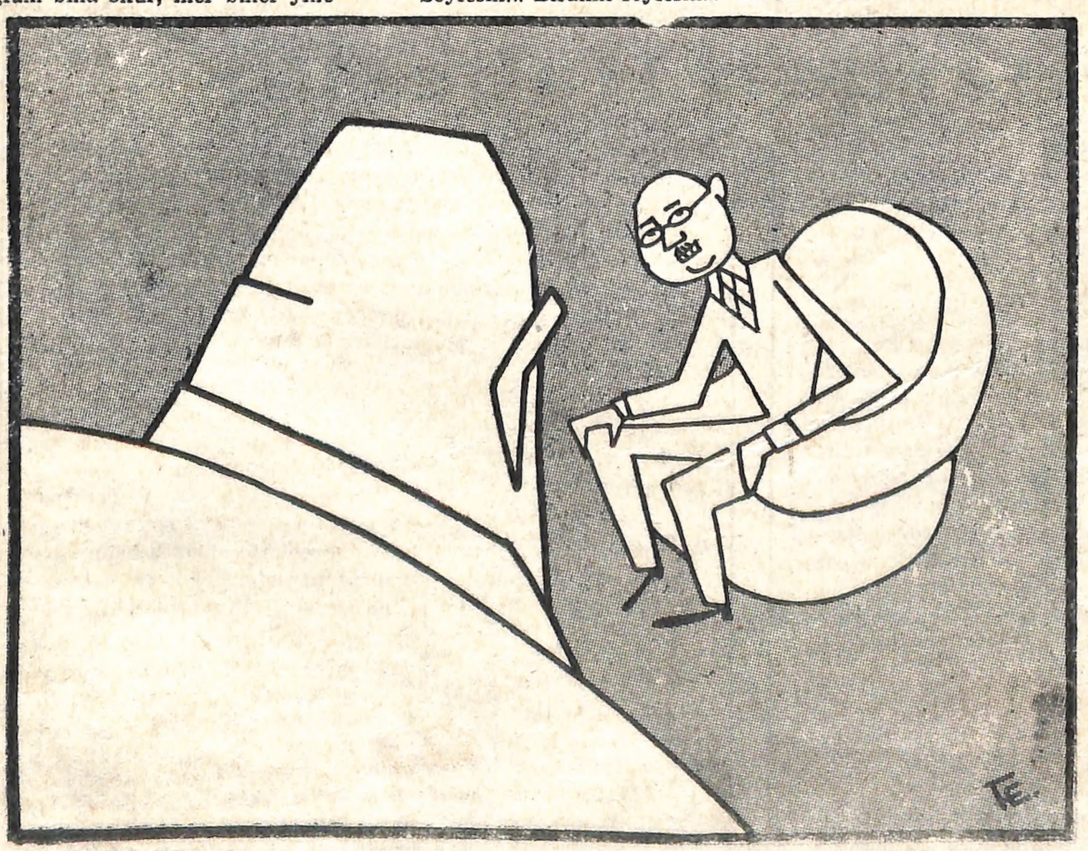

— Bendeniz Avrupayı daha iyi bilirim, mümkünse adaylığımın orada bir yerden konulmasını istirham edecektim!.. ((Ferruh Doğan)

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

TELEFONMANİ

— Allo, allo... Burası Akbaba radyosu... Muhterem dinleyiciler. Şimdi haberlerimizi yumurtluyoruz. Varan bir!.. Dün bir vatandaş, telefon başında ânî bir sinir buhranı geçirmiştir. Saçını, başını yolup, telefon makinesini dişleriyle parçalamak isterken, zavallı vatandaş, zorlukla yakalanarak akıl hastahanesine yatırılmıştır.

Vatandaşın sinir buhranına bir türlü muvaffak olamadığı bir telefon konuşması sebep olmuştur. Aday namzetlerinin seçiminden evvel, Ankara Demokrat Parti merkeziyle konuşmak istiyen İstanbullu vatandaş, santrala birinci gün acele, ikinci gün yıldırım diye rica etmiş, bir hafta bekledikten sonra, santral «Buyurun konuşun» diye hattı açınca, vatandaşın karşısına «Temizlik işleri çıkmıştır. Bir ay, aç susuz telefon başında bekliyen zavallı vatandaş, bütün Türkiye telefon aboneleriyle konuştuğu halde, aradığı yerle konuşmağa muvaffak olamayınca, hırsından telefonu yemeğe başlamıştır.

Sinir hastalıkları mütehassısı Fahrettin Kerim Gökay (memleketimizde sık sık görülen bu hastalığın «Daülâhize» frenkçe tâbiriyle de «Telefonmani» isminde yeni bir hastalık olduğunu söylemiştir.

MÜNAZARA

— Allo, allo... Burası Babıâli... Akbaba radyosu... Haberlerimizi sallamağa devam ediyoruz.

Dün Dolmabahçe stadyomunu dolduran yirmi beş bin biletli seyirci ve kırk beş bin de beleşçi hu zurunda İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesinden bir ekiple, yeni kurulacak Van Üniversitesi İnşallah Fakültesi arasında bir münazara tertip edilmiştir. Münazaranın konusu, Kuluçka kaplumbağa, balık yumurtaları üstüne yatırılırsa, çıkan deve kuşları ile mi memleket yükselir, yoksa tavuskuşu tersi gübrelerinden beslenen lâhana dolmalarile mi iktisaden kalkınmak mümkündür?» gibi ciddi bir mesele idi.

İstanbul Üniversitesi müsbet tezi, Van Üniversitesi de menfi tezi savunmuşlar, neticede iki taraf ta kazanamamışlardır.

İNTİHAR

— Allo, allo... Dün şehrimizde acıklı bir intihar vak'ası olmuştur. Sokak gürültüsü ve radyo patırdısından evinde oturamıyan, tramvay ve otobüs tehlikesinden sokakta yürüyemiyen bir vatandaş, artık yaşamaktan ümidini kesrek, Ahmet Emin Yalman'ın baş yazılarını yutmak suretile, intihar etmiştir.

HİDROGRAFİ DAİRESİNDEN

— Burası Akbaba radyosu... Seyir ve hidrografi dairesinin vatandaşlara 112 sayılı ihtarı... Tulü 100 derece sıfır sıfır saniye doğu, arzı, bin derece, sıfır sıfır saniye batı arasındaki seçim bölgelerinde 2 mayıs tarihine kadar adaylar tarafından nutuk bombardımanı ve seçim atışları yapılacağından, belirli gün ve saatte aklı başında vatandaşların atış sahasından ve tehlikeli mıntıkadan geçmemeleri rica olunur. Dannn...

— Allo, allo... Burası Akbaba radyosu. Haberler bültenimiz bitti. Şimdi duyulmamış şarkılar programına başlıyoruz. Makam: Koltuk, okuyan: Okumuş canına. İlk şarkı «Arabası dört teker».

Arabam var dört teker seçmenim
Arabam var dört teker
Adaylara rey çeker seçmenim
Adaylara rey çeker.
Partilerin adayı imanım
Partilerin adayı
Seçmenlere göz süzer seçmenim,
Işmar eder göz süzer!
Seçmenim ver ver, ufak ufak ufak
rey ver
İşe yarar bir şey ver!

★

Ben bir uzun kamışım seçmenim
Listeye yazılmışım seçmenim, bana yazık bir rey ver.
Kapına dayanmışım seçmenim
Kapına dayanmışım,
Aman bana bir rey ver seçmenim
Kapına dayanmışım,
Listeye yazılmışım seçmenim
Seçmenim rey rey, ufak ufak ufak rey ver
Listeye yazılmışım, aman bana bir şey ver seçmenim
Aman bana bir şey ver.

MUKABELE

Komşuları ve sevgili dostları vefat etmişti. Lâkin adam cenaze gitmek istemiyordu. Karısı sordu:

— Ayıp olur ama. Neden gitmek istemiyorsun?

— Utanıyorum. Dört karısının da cenazesine gittim. Halbuki o bana hiç mukabele etmedi...

İKİSİ ARASI

Terzi Nedrete genç bir hanım müracaat etti. Zengin bir babanın biricik vârisiydi ve ilk gece tuvaletini diktirecekti. Nedret sordu:

— Nasıl olsun istiyorsunuz?

Genç kız kızara bozara izah etti:

— Vallahi efendim, öyle bir elbise dikin ki, annem kâfi derecede pahalı bulsun, gençler de kâfi derecede açık...

— Ahmetçiğim, biraz kırıklığım var, bu gece kulübe gelemiyeceğim!..

(Şadi Dinççağ)

Karikatürle Tekzip!

(Dünyada ilk defa bir karikatür, bir karikatürle tekzip ediliyor!)

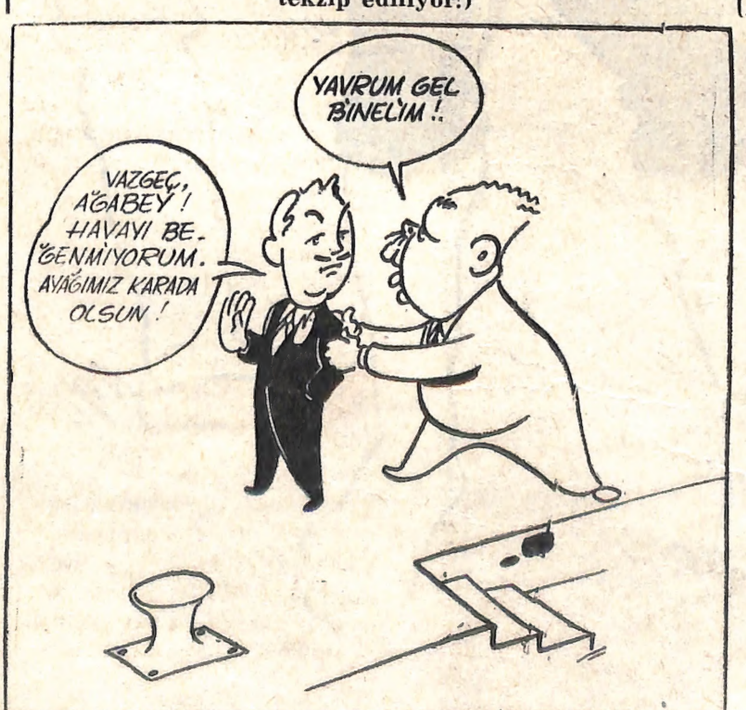

Yukarıki karikatürü Bedii Faik dostumuzdan aldık. Evvelki hafta orta sayfamızda çıkan karikatürümüzü tekzip, daha doğrusu tasdik ediyor: Dikkat ederseniz resimler de aynı, sözler de aynıdır. Yalnız cümleler ağız değiştirmiş!..

Ne diyelim?.. Dünya!..

Cazgır — Pehlivân, pehlivan!... Karşındaki yiğit Adnan Menderes'tir... Bilmediği söz varsa «pes» dir!.. Pehlivân, pehlivan!... Karşındaki eski ustalardan biridir... Güreş meydanının pîridir!... Akıl, sır ermez Haydi Allah yardımcınız olsun!...

i bükülmez, sarması sökülmez!... Bakarsın durgundur, bakarsın köpürür... Güreş meydanını siler süpürür!..
ıa... Vurur boyunduruğu boynuna!... Gaddar Aliçoya taş çıkarır... Adamın gözünden kanlı yaş çıkarır!...

— Karıcığım, bir çocuğumuz olursa adını ne koyarız?..

— Mucize!..

(Necmi Rıza)

EL' İNTİHAR

Delikanlı genç kıza sokuldu. Bir an yalnız kalmalarından fay dalanarak:

— Sana haftalardır birşey sormak istiyorum.. dedi. Kız:

— Aman ne yavaş kanlısın şekerim, diye cevap verdi; ben de haftalardır o suali sormanı bekleyip duruyorum...

Müthiş bir rezalet!

Vahdet Gültekin'le Muammer Karaca,Taksim'den geçiyorlardı. Muammer bir ara, yanlarından geçen genç bir kadını gösterdi:

— Görüyor musun bunu Vahdet'çiğim? dedi, zavallı ne zamandanberi perişan. Müthiş bir rezalet yani...

— Ne oldu? diye sordu Vahdet. Muammer anlattı:

— Efendim, babasından bu kıza otuz beş bin lira para kaldı. Lâkin herif, vasiyetinde, kızı otuz beş yaşına vardıktan sonra parayı almasını şart koşmuş. Dün vaziyeti: Kız o zamandanberi ne paradan vazgeçebiliyor, ne de otuz beşine basabiliyor...

ÖLÇÜ

Muvaffak Benderli, hani şu meşhur avukat ve baro başkan namzedi, tanıdığı bir ressamla görüşüyordu. Sanatkâra, eşinin resmini yaptıracaktı. Yalnız, pek benzemesi lâzım geldiğini şart olarak ileri sürüyordu. Tanıdık ressam, yani Kemal Zeren, Benderli'ye teminat verdi:

— Merak etmeyin... O kadar benziyecek ki, resme her bektıkça ayağa fırlıyacaksınız!..

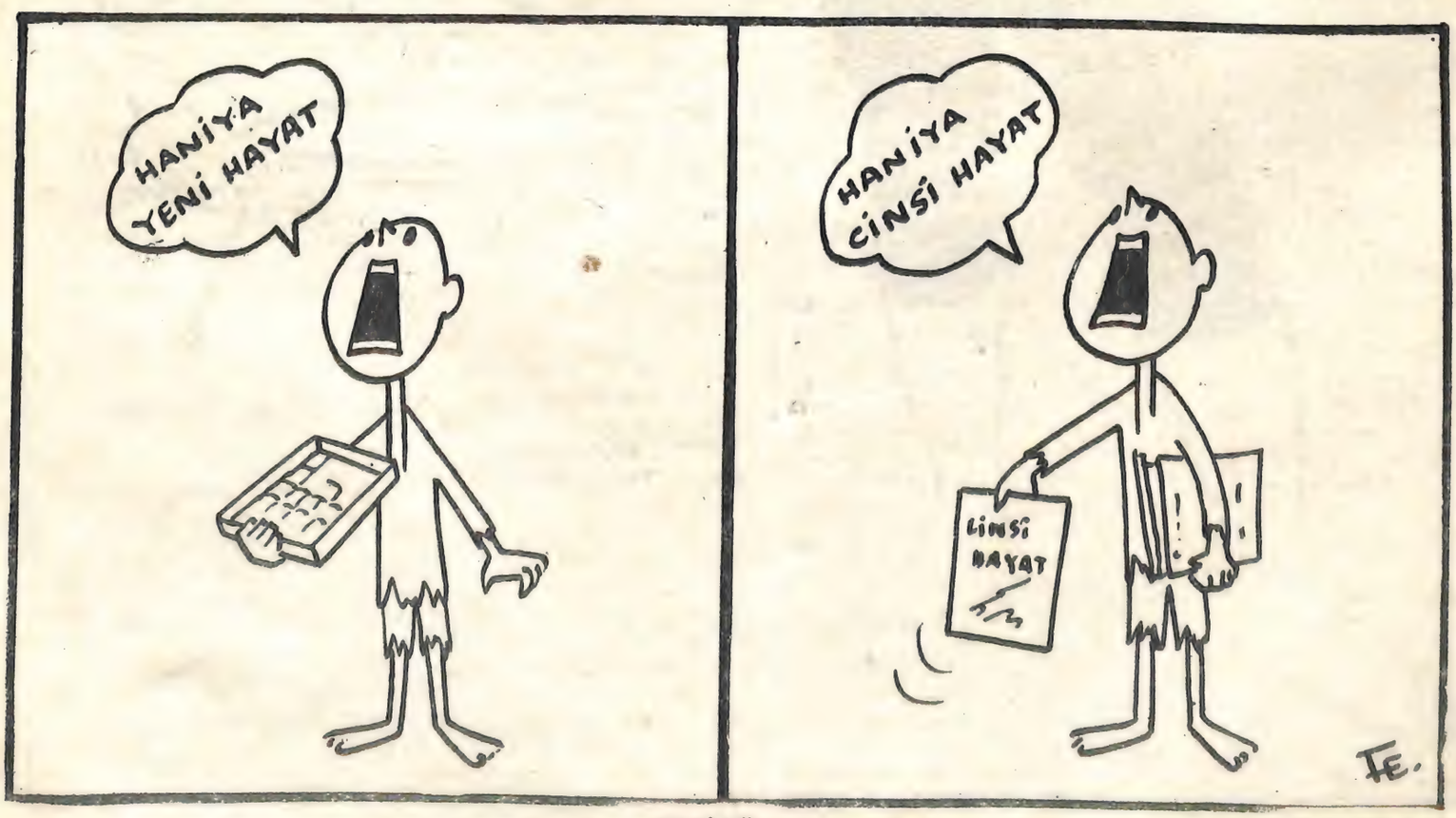

TEKÂMÜL!..

(Ferruh Doğan)

Eski Türk Mizahından

Kürk Taşı Rastgele!..

DÜN gece tiyatroların birinde, pek uzun süren perde arasında, haşari ve geveze bir arkadaşım, evvelki Ramazan başından geçen şu macerayı anlattı:

— Bak sana, gayet tuhaf ve meraklı bir şey anlatayım: Bizim Hulkiyi tanırsın değil mi? Hani şimdi Anadolu liselerinin birinde terbiye ve ahlâk muallimi... Eskiden de burada idadilerin birinde müdür muavini idi. İşte onunla beraber geçen Ramazanın on beşinci gecesiydi, cuma pazarı caddesinde piyasa ediyorduk. Genç ve gayet şık iki kız yanımızdan geçerlerken, Hulki kendilerine lâf attı. Ben, aman ne yapıyorsun azizim? Deyinceye kadar kızın biri, geldi bana hafifçe dirsek vurdu.

— Elbet vurur ya!.. Terbiyesizlik etmişsiniz. Hiç kendi halin de giden kadına lâf atılır mı? İyi ki dirsek vurmakla iktifa etmiş, ya kaldırıp kafanıza bir taş vuraydı .

— Dur acele etme yahu!.. Bu dirsek vurması, onun hiddetinden değil, sevincinden ,memnuniyetinden imiş... O, bana dirsek vurdu, öteki de yaya kaldırıma çıkıp yüzümüze elektrik feneri tutarak gülmeğe başladı.

— Ha!.. Sizi teşhis edip, polise teslim etmek için olmalı!..

— Hayır canım... Dinlesene!.. Hulkiyi bilirsin, ne kadar atılgan ve yapışkandır, bunun üzerine bana: Yürü dedi, yakaladık işte!.. Derken efendim, kızlar önden, biz arkadan yürümeğe başladık, bir müddet gülüşerek, cinaslı, zarif şakalar ederek iki aşağı, üç yukarı caddede dolaştık, sonra camii kebirin önüne gelip bir müddet gayet güzel bir sülüsle «Yâ mahbubelkulûb» Ey gönüller sevgilisi» diye yazılan mahyayı seyrettik, sonra camiin kapısından girdik.

— Galiba hep birden teravihe niyet!..

— Hayır canım, dinlesene!.. Avludan geçtik ve arka kapıdan çıkıp karanlık sokaklara saptık...

— Sonra?

— Sonrası artık malûm...

— Ey, bunun tuhaflık neresinde, her vakit olağan şeyler!..

— Dur, tuhaflık şimdiden sonra başlıyacak. O akşam böyle geçti, kızlarla güzelce ahbap olduk ve ertesi akşam yine ayni yerde buluştuk, yine böyle tenha, karanlık sokaklarda gece yarısını ettik. Lâkin iki, üç gece sonra kızlar bizi evlerine davet ettiler.

— Evde kimse yok mu, yalnız mı oturuyorlar?

— Hayır, babaları, anaları, hattâ ağabeyleri falan var!

— Nasıl olur yahu?

— Nasıl olacak, bas bayağı olurdu. İftardan sonra babası kahveye, annesi komşuya ağabeyleri tiyatroya, saza giderler, ev de bomboş kalırdı. Fakat bir akşam öyle bir iş oldu ki... Tam yatsı okundu, biz içeri girdik ve orta katta deniz tarafında her vakit oturduğumuz odaya girdik. Kızlar bermutat dekolte idiler. Tam bu esnada sokak kapısı açıldı, içeriye biri girdi. Biz şaşırdık, kızlar hemen mumu söndürdüler, karanlıkta bir köşeye büzüldük. Bu gelen kızların babası imiş, galiba iftarda fazla yediği için midesi bozulmuş, sancılanmış, eve gelmişti. Paldır, küldür merdivenleri çıktı. Odada saklanacak yük, dolap gibi şeyler de yoktu. Aksi gibi herif doğruca bizim odaya girmez mi?

— Eyvah!..

— Eyvah ya! Bizde hemen hoşafın yağı kesildi!

— Kızlar ne yaptılar?

— Hiç, ne yapacaklar, onlar da bizim gibi birer köşeye büzüldüler. Artık nefesi burnumuzdan alıyor, bir tarafa kıpırdanamıyorduk. Bereket versin ki, oda, biraz genişçeydi. Adamcağız içeri girer girmez lâmbayı bile yakmağa vakit bulamadan kendini minderin üzerine dar attı ve söylemesi kötülük hemen birbiri üzerine üç defa.....

— Ne yaptı, oh mu çekti?

— Hayır... Ohu ferahladıktan sonra ağziyle çekti!

— Ey, siz gülmüyor musunuz?

— Ötekileri bilmem, fakat ben gülmemek için dudaklarımı ısırıyordum.

— Aman yarabbi, pek müşkül pek feci bir vaziyet...

— Derken, aradan bir dakika geçti, geçmedi, herif kendi kendine söylenmeğe başladı: Hınzır karı, bir gece olsun evde oturmaz ki... İşte ben hasta hasta geldim, kımıldayacak halim yok, lâmba nerede, kibrit nerede bulamadım ki... Gönlüm de bulanıyor. Şimdi ne yapacağım?.. Ya o şıllık kızlar kimbilir hangi sokakta, hangi caddede?.. Biz bu evde koca değil, âdeta bostan korkuluğuyuz. Ne karıya sözümüz geçiyor, ne kızlara, ne de oğlana!..

Bir müddet böylece söylendikten sonra kalktı, arkasından paltoyu, ceketi ve ayağından potinlerle pantalonu çıkarıp tekrar minderin üzerine uzandı ve artık sesi, sadası kesildi. İçimden galiba herif uyuyakaldı diyor, fakat ne kımıldamaya, ne de yanımdakilere bir şey söylemeğe katiyen cesaret edemiyorum. Bir aralık, bir parça kımıldayacak oldum, herif beni kedi zannederek bağırdı:

— Pist!.. Ölüsü kınalı!..

İşte bu bizi kurtardı. Bilirsin ya!.. Hulki gayet mukallittir, hele kedi, köpek taklitlerini gayet güzel yapar. Herif, pist! diye bağırır bağırmaz Hulki cevap verdi:

— Miyavvv!..

Herif tekrar bağırdı:

— Pist diyorum sana, hınzır hayvan, şimdi kalkar tepelerim!.

Bunun üzerine Hulki «mırnav, mırnav,» diye söylenerek dört eli üstünde sürüne, sürüne sofaya çıktı!

— İyi!.. O kurtuldu demektir, sen ne yaptın? Bari sen de havlamaya başla ki seni de köpek sansın!..

— Hayır... Ben de arkasından dişi kedi peşine takılan erkek kedi taklidi yaparak becerebildiğim kadar «mır, mır, mır» diye dişarıya süzüldüm. Ben sofada iken herif hâlâ söyleniyordu:

— Burası ev değil, kediler tekkesi, sünepe karıya mutfağın kapısını açık bırakma diye bin defa tenbih ettim, anlatamadım, bütün konu komşunun kedileri bizim odaya toplanıp cünbüş ediyorlar!

Osman CEMAL

Erkek — Aman karıcığım, biraz dur da bir bakayım, bahar geldi, kışa kadar belki bir daha yüzünü göremem!..

(Ramiz)

Güller, Dikenler

Eğer kadın kumanda ediyorsa, kaprisi kumanda ediyor demektir.

○

Kuvvetli şansı olan adam, hayatında şans ile halledilebilecek işlere çok ender giren adam dır.

○

Hayale sığmayan yegâne büyük kuvvet ölümdür.

○

Uyurken gelen servete inanma. Rüyadır.

HİKÂYE

GEÇİKMİŞİM DESENE..

Hacı Mistafendi, altmışını çoktan aşmıştı. Lâkin hiç de yaşını göstermezdi kâfir. Üçüncü karısı öldükten sonra bir daha evlenememişti. Tabii bu, artık dünya evine girmemek kararını vermişti mânasına gelmez. Çünkü, hele hacca gittikten sonra mahalledeki itibarının birdenbire on misli arttığını, bilhassa kadınlar üzerinde sihirli tesirler yaptığını o da biliyordu. Her ne kadar üfürükçülükle alâkası yoksa da, yine son zamanlarda peydahladığı bir içtimai yardım fikriyle, dertlilere derman vermeğe, herkesin müşkülünü halle, kendisine akıl danışanlar oldukça, önem vermeğe başlamıştı.

Hacı Mustâfendi'nin bir de ikinci karısından olma orta yaşlı bir oğlu vardı. Lâkin it mi it

çıkmıştı Hiç de Hacızadeye benzer yeri yoktu oğlanın. Etmediği kepazelik kalmadığı, birkaç kere de mahkûm olduğu için, artık babasının semtine uğramağa cesareti yoktu. Hacı da onun adını ağzına almazdı.

Rıfkı, Hacının oğlu, uzun bir ayrılıktan sonra bir gün çıkageldi. Yazık ki, gelişini hacı göremedi. Çünkü evde değildi. Kapının yıkılırcasına çalındığını gören bir komşu, pencereden bakınca Rıfkı'yı gördü, tanıdı:

— Babanı mı arıyorsun oğlum? diye sordu.

— Evet teyze. Yok mu evde?

— Olsa da içeri alır mı sanıyorsun?

— Yok, sanmıyorum tabii ya, bir diyeceğim vardı da. Onu ilgilendirir de...

— Genç kaldın oğlum. Baban Belediyeye gitti...

— Yoksa belediyeye reiz mi yaptılar?

— Hayır. Nikâh memurluğuna gitti.

— Deme. Bizim moruk şimdi de nikâh memuru mu oldu?

— Değil evlâdım. Evlenmeğe gitti...

Rıfkı'nın ağzı bir karış açık kadı:

— O mu? diye sordu gayri ihtiyari; yahu altmış beş yaşında adam evlenir mi?

— Evlenir tabii. Hacı mübarek adamdır. Allah nasibetmiş, evlendi işte. Şimdi nikâhı kıyılıyor.

— Kimlen evleniyor be teyze?

— Selma ile.

— Hangi Selma bu? Tanıyamadım...

— Tabii tanıyamazsın. Selma doğduğu zaman sen buralardan gitmiştin. Kız daha on yedisine yeni bastı...

Rıfkı sunturlu bir küfür savurarak yere tükürdü:

— Keşke bizim moruk çıldırmadan önce uğrayıp helâllık dileseymişim be teyze. Sen yine bir şey söyleme. Ben haftaya uğrarım...

Ve Rıfkı, hayran hayran başını iki yana sallayarak çıktı gitti.

Evet, Hacı Mistâfendi evleniyordu. Hem de on yedi yaşında bir nevcivanla. Şurda kaç günlük ömrü kalmıştı ki? Zengindi. Parasını o Rıfkı olacak o ite bırakmaktansa bir garip sevinsin istemişti. Hem de, sünneti şerife riayet etmiş olacaktı. Lâkin Selma'yı gördüğü zaman, kararı bu kadar hayırseverlikten ibaret temellerde kalmadı. İhtiyar hacının gönlü cayır cayır aşk ateşiyle yanıp tutuşmağa başladı.

Aradan bir hafta geçti. Rıfkı, dediği gibi, yine geldi. Bu sefer kapıyı çalmasına vakit kalmadan, komşu teyze pencerede göründü:

— Sen misin Rıfkı? dedi.

— Evet, teyze.

— Yine geç kaldın oğlum...

— Neden be teyze?

— E, rahmetli Hacı'yı dün gömdüler...

Rıfkı cevap vermedi. Kapıyı çaldı. Açtılar. Evde, mutad hüzünden, matemden eser yoktu. Misafir odasında, Selma ile karşılaşınca, Rıfkı'nın gözleri kamaştı. Kız, sahiden pek güzeldi. Moruğun kuyruğu titretmesine şaşmadı. Mahcup bir tavırla yerinden kalktı. Sonra birdenbire:

— Ah anam!

diye kızı kollarına aldı. Dudaklarını uzun uzun öptükten sonra, şaşkına dönen Selma'ya:

— Başın sağolsun anacığım, dedi. Bendeniz, Rıfkı kulun, Hacı babadan miras oğlunum!

Hikâyeci

CİNSİYET DEĞİŞTİREN EVLİ ERKEKLER DE VAR...

— Anne!.. Anne!..

— Sus, ben senin annen değil babanım!.. (Nehar)

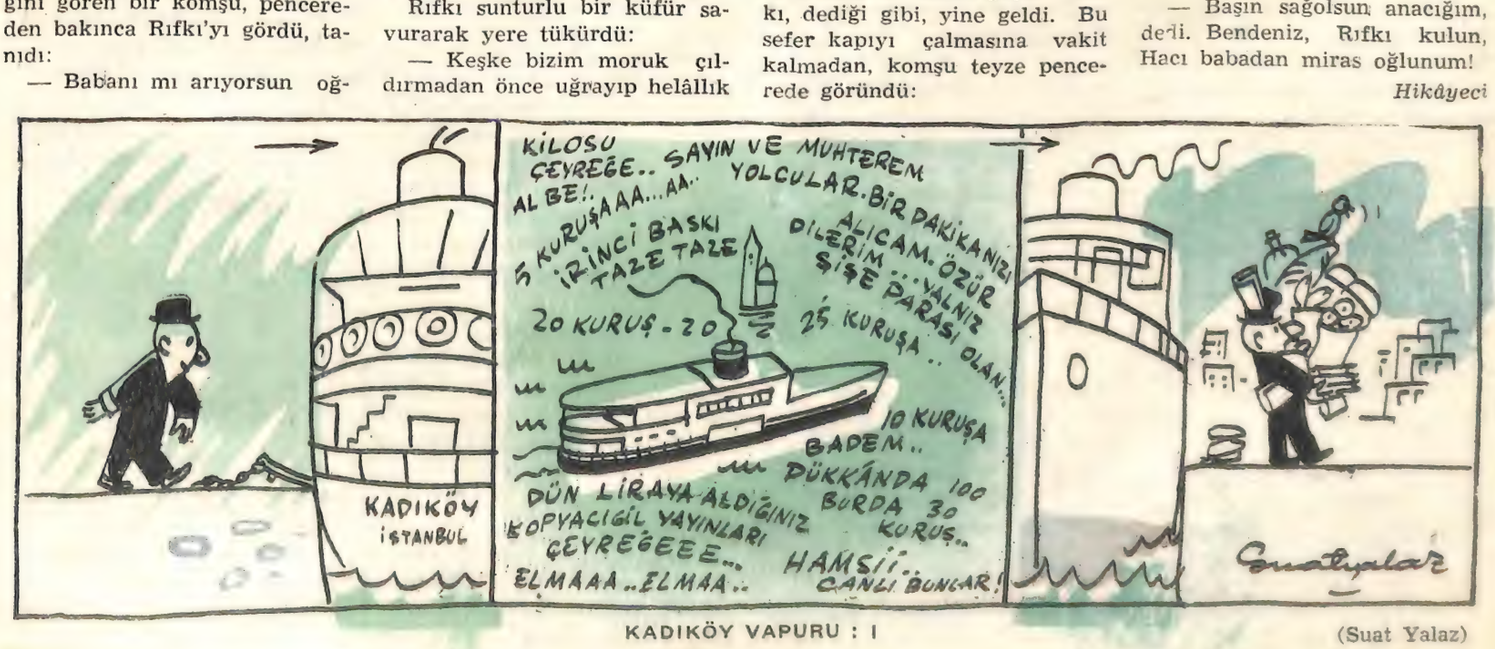

KADIKÖY VAPURU : I (Suat Yalaz)

Dünya Karikatürleri

Koca — Yaaal.. Bana: «Yakında üç kişi olacağız!» diye yazmaktan maksadın buydu demek!..

— Fransız —

— Doktorcuğum, Gözümde bir arpacık çıktı... Şunu iyice bir muayene edin kuzum!..

— Fransız —

Dişçi — Haydi, haydi, haydi... Razı ol, görüyorsun işte. Hiç senin canını acıtacak adam hali var mı bende?!..

— Fransız —

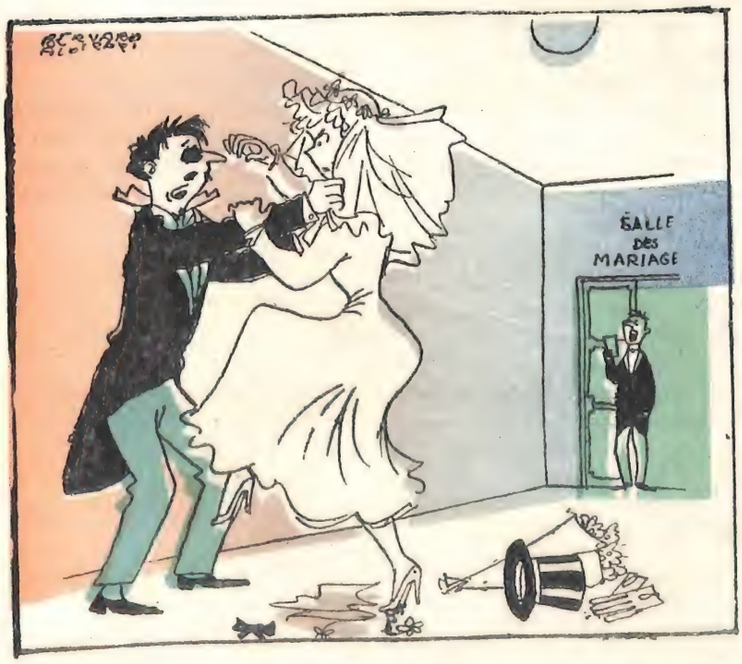

— Dur, sıramız geldi galiba... Bizi çağırıyorlar!..

— Fransız —

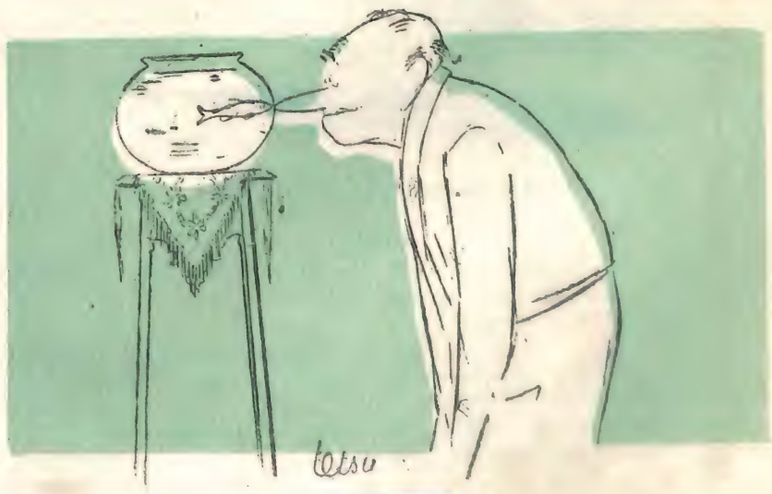

— Fransız —

NECİP ASKERİ VALİLİĞİ DE ELE ALDI.. (Gazeteler)

Hacı Necip — En son numaram!.. (N..)

AKIL!..

Bizde de muhtelif enstitüler var ya... Meselâ Bioloji enstitüsü gibi. Bunlar herşeyi inceliyorlar. Geçenlerde Ankara Ziraat Fakültesi mensuplarından biri bir pire yakaladı. Beyaz bir kâğıt üzerine koyup tecrübesine başladı. Önce emir verdi:

— Sıçra!..

Pire zıp dedi, sıçradı. Tetikçi hayvanı yeniden yakaladı. Arka ayaklarını kestikten sonra yere bırakıp bir daha emir verdi:

— Sıçra!..

Pire aldırış etmedi. Hakkı da vardı tabiî. Bunun üzerine allâme Bioloji enstitüsüne mühim keşfinin raporunu yazmağa başladı:

«Dikkate alınması bir müşahedede bulundum. Pire cinsinsinden hayvanların arka ayakları kesilirse, bunlar sağır oluyorlar!..

Dünya Mizahından

DÜNYA VATANDAŞI!

HİKÂYE :

NİCOLE Malmidou, metrodan çıkıp Avenue Saint-Jean da hızlı hızlı yürümeğe başladığı anda, sanki onu kolluyormuş gibi, ileriki köşeden çıkan boylu bir genç de aynı hızla ona doğru atıldı. Cadde kalabalıktı ama, iki mermi hiziyle birbirlerini buldular ve kızın göğsü ezildi âdeta bu çarpışmadan. Delikanlı, yabancı şivesiyle:

— Ooh, affedersiniz... dedi.

Durdu. O durunca, birşey söyliyecek besbelli diye Nicole Malmidou da durdu. Kız durunca bu sefer, delikanlı, mutlaka birşey söylemesi icabettiğini anladı:

— Aslına bakarsanız, dedi, benim de sizin gittiğiniz tarafa gitmem lâzım. Sadece şuradan gazete alacaktım. Bekler misiniz beni?

— Çabuk olursanız beklerim. Çünkü benim de acelem var.

Adam koştu. Gazetesini aldı. Geldi. Yürümeğe başladılar. Kız bir yandan onu tetkik ediyordu. Yakışıklı gençti doğrusu. Adaleli bir yapısı vardı. Nikole'cüğün başını döndüren de buydu ya zaten. Boş vakitlerinde müzelere gidip eski Yunan heykellerinin seyrede ede kızın zevkleri acaipleşmişti. Adam sordu:

— Benim adım Henry. Sizinki?

— Nicole. Nicole Malmidou. Sizin soyadınız ne?

— Soyadım mı? Yok soyadım benim.

— A a a... O nasıl şey öyle?

Adam garip garip güldü:

— Sürpriz! dedi. Yok soyadım. Nerde oturuyorsunuz siz?

— İşte şu caddeye çıkan sağ köşedeki sokakta beşinci ev. Gelecek misiniz?

— A, elbet gelirim. Hiç kız arkadaşım yok Pariste.

— Yabancısınız demek. Nerden geliyorsunuz?

— Doğudan.

— Nereye gideceksiniz?

— Daha karar vermedim. Zaten ben karar vermem bu işe.

Nicole yeniden adamı süzdü. Deli filân gibi görünmüyordu. Üstelik gayet yakışıklıydı da. Bari teyzesi patırdı etmeseydi bu sefer.

Eve vardılar. Daha kapıdan girerken Henry, kızı belinden kavradı. Kendine çekti. Epeydir kadın yüzü görmediğini belirten bir şiddetle öptü. Nicole, nefesi kesiliyormuş gibi oldu. Sonra yukarı çıktılar. Nicole'ün halası gayet sert tabiatlı, asık suratlı bir kadındı. Yeni gelenin yabancı oluşuna sinirlendi. Çabucak arka odaya çekildi.

Kız, Henry'ye sordu:

— Nerde kalıyorsunuz:

— Pariste mi? daha bugün geldim. Valizim istasyonda.

Nefis bir gece geçirdiler. Ertesi sabah, Nicole işine giderken Henry divanda horul horul uyuyordu.

Nicole, akşam üzeri Henry'den bir haber bulmak ümidiyle eve geldiği zaman onu, sabahki vaziyette, divana uzanmış buldu. Yerinden bile kımıldamamış denebilirdi. Nicole:

— Dışarı çıkmadın mı hiç bugün? diye sordu.

— Yooo.. Neden çıkayım?

— Birşeyler yemedin mi hiç?

— Yoo.. Neden yiyeyim? Yalız halan bir şişe şarap getirdi. Yetim.

Yeniden sarmaş dolaş oldular.

Onbeş gün. Onbeş gün daha geçti. Bir onbeş gün daha. Deli gibi sevişiyorlardı. Her akşam Nicole, halasına:

— Bu akşam muhakkak evlenme teklif edecek görürsün! diyordu ve Henry evlenme teklif etmiyordu. Nihayet yüzünü kızdırıp Nicole bu işi açtı:

— Bu böyle gidemez Henry, dedi, beni seviyorsan evlenmeliyiz..

— Seviyorum. Fakat evlenemeyiz. Hiç bir Fransız memuru bizi vlendiremez.

— Neden?

— İnanmıyorsan bir dene.

— Neden?

Henry boynunu büktü:

— Neden olacak dedi, ben hiçbir memleketin tâbiiyetinde değilim. İki numaralı dünya vatandaşıyım ben!..

— Maurice Becque —

Akbabanın Romanı : 7

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Resimleyen : Suat YALAZ

Tevfik, hiç sesini çıkarmadı, Semihanın sözlerine devam etmesini bekliyordu.

— Ben sana karşı daima çok iyi davrandım. Adeta bir anne gibi baktım. Fakat sen her zaman iyi bir evlât olamadın. Her fırsatta beni ihmale kalkıştın.

Genç adam, içinden küfür ediyordu. Şu kadın milleti de pek çekilmez şeydi hani... İşini gücünü bırakıp hanımefendinin arzularını yerine getirdikten başka bir de dırıltısını dinlemek zorundaydı. Doğrusu bu kadarı da artık fazlaydı ama ne çare?.. Başını önüne iğip, masum bir tavırla konuştu:

— Affedersin şekerim. Bâzan istemediğim halde seni üzüyorum, fakat bilmiş ol ki seni kızdırmak bana ıstırap verir.

Semiha, hiç gülümsemeden Tevfiğe baktı. Biraz şüphelenmişti galiba. Mamafih gene de meseleyi uzatmadı.

— Peki, canım. Sana inanıyorum. Şimdi kime ait olduğunu göster.

O akşam Semihayı gazinoya götürdü. Tam iki aşık gibi dansediyorlardı. Diğer müşterilerin gözleri derhal bu mükemmel danseden çifte çevrilmiş, bunu farkeden Semiha daha fazla neşelenerek Tevfiğin boynuna sımsıkı sarılmıştı.

Tevfik, seyahat boyunca mide ağrısı çekti. Heyecan onu altüst etmişti. Hele Marsilyada gümrük muamelesi yapılırken az kalsın bayılacaktı. Ufacık bir hata herşeyin mahvolmasına kâfiydi. Memurlar çantasını araştırırlarken hep çocukluk hâtıraları gözlerinin önünde canlandı. Hep kabahati Andon'da buluyordu. Ah, Semihanın sözünü dinleyip şu pis herifle alâkayı kesseydi ne iyi olurdu... Fakat artık ok yaydan fırlamıştı bir defa... Başına gelenleri çaresiz çekecekti.

Neyse, memurlar çantada gizli işlenmemiş elmasları bulamadılar. Gümrük dairesinden dışarı çıkınca duvara dayanıp, rahat bir nefes aldı ve birkaç saniye yerinden kıpırdamadı.

Elmasların teslimi de kolay oldu. Andon'un verdiği adrese gidip tarif ettiği kısa boylu sakallı adamı buldu. Elmasları ona bırakıp yirmi bin dolar para aldı. İşler zannettiğinden daha kolay olmuştu. Yani herkes bunu yapabilir... Şimdi iş bu parayı altına çevirmekteydi.. Bu da kolayca olup bitti.

★

Yeşilköy, hava meydanına inen bir Fransız uçağından çıkan yolcular arasında, düşünceli ve heyecanlı bir genç vardı: Tevfik..

Adetâ ayaklarını sürükliyerek yürüyen Tevfik, hava gümrüğünün önüne gelince birden her yanı titremeye başladı. Orada duranların her birinin yüzüne ayrı ayrı bakıyor, hepsinden medet umuyordu. Nihayet gümrük memurlarından biri yanına yaklaştı ve çantalarını açmasını söyledi. Demek herşey bitmişti... Birazdan evrak çantasını açacaklar, orada altınları bulacaklar...

Tevfik, bağırmak, herşeyi kırıp dökmek istiyordu. Korkudan olduğu yere çakılmış kalmıştı. Tam gümrük memuru evrak çantasına elini uzattığı sırada kumral güzel bir kız, çantaya yapıştı:

— Bir dakika, yanlışlık oldu o çanta benimdi, diyerek kendininkini Tevfiğe uzattı.

Tevfik, ne diyeceğini şaşırmıştı. Aptal aptal kızın yüzüne bakıyordu. Memur, kızın çantasını açtı, içinde resimler, mektuplar vardı. Memur, şüphe uyandıracak birşey bulamayınca çıkmasına müsaade etti. Fakat Tevfik gidemiyordu ki... Kızla mutlaka konuşması lâzımdı.

Meydanın dışına çıktıkları zaman, Tevfik sordu:

— Bunu niçin yaptınız?

Genç adam, ömründe bu kadar güzel bir kız gördüğünü hatırlamıyordu.

— Yardıma muhtaç olduğunuzu zannettim de... İçimden bir ses sizinle alâkalanmamı söylüyordu.

— Fakat yaptığınız işin farkında mısınız?..

— Çantadaki eşyadan bana ne... Öğrenmek bile istemem.

Tam bu esnada şişman, orta yaşlı bir adam kıza koştu.

— Suna... Suna...

Kız, gelen adamı,

— Babam, diye takdim etti. Sonra, işleri olduğunu söyleyerek Tevfiği yalnız bıraktılar.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Tevfik de bir arabaya atlayıp soluğu Andon'un apartımanında macerasını anlatıp, ondan hesap sormak istiyordu.

O gece Tevfik, bütün yorgunluğuna rağmen bir türlü uyuyamadı. Gümrükte çektiği heyecan, adı Suna olan o güzel kız sinirlerini berbat etmişti. Nihayet evde biraz daha otururşa çıldıracağını düşünerek yataktan fırladı ve giyinip sokağa çıktı.

Karanlık, ıslak İstanbul sokakları bu gece Tevfiğe kalmıştı. Gündüzleri, bir milyona yakın insanın sahip çıktığı şehir şimdi bir tek kişinindi...

Tevfik, yanına gelip ona sulanan kızlara hiç aldırış etmedi. Hattâ kızıl saçlı, narin vücutlulara bile... İlle onu etele götürmek istiyorlardı. Fakat zorla değil ya... Tevfik bu gece kadınlardan uzak yaşamak niyetindeydi...

Tam köşeyi dönerken, birkaç akşam önce rastlamış olduğu sarışın kızla yüz yüze gelmez mi? Kız onu derhal tanımıştı.

«— Vay canımın içi» diye haykırdı. Beni çok aradın mı?

Bunları söylerken bir taraftan da Tevfiğin koluna sımsıkı sarılmıştı.

Tevfik, gülümsiyerek:

— Hem de bütün gece, dedi.

Şimdi çok daha güzel giyinmiş, çok daha iyi boyanmıştı. Mavi dar elbisesi ancak iyi bir terzinin elinden çıkacak nefasetteydi. Saçları da usta bir berberin sayesinde adama benzemişti.

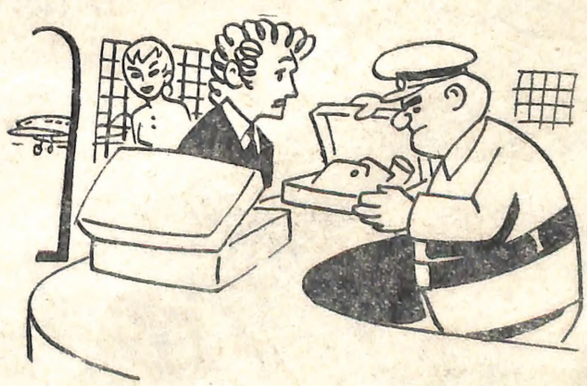

Kız, Tevfiğin yanağını okşayarak mırıldandı:

— Bu defa elimden kolay kolay kurtulamazsın. Seni bırakmayacağım.

Bu şeytan mahlûk ona bambaşka bir şekilde tesir ediyordu. Şimdiye kadar tanıdığı sayısız kadının hiç biri onu bu derece kendine çekmemişti... (Devam edecek)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

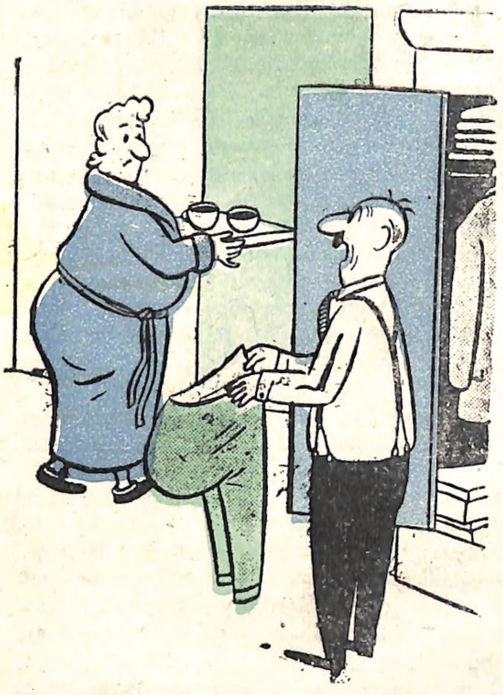

— Yine mi benim pantalonumu giydin?..
— Fransız —

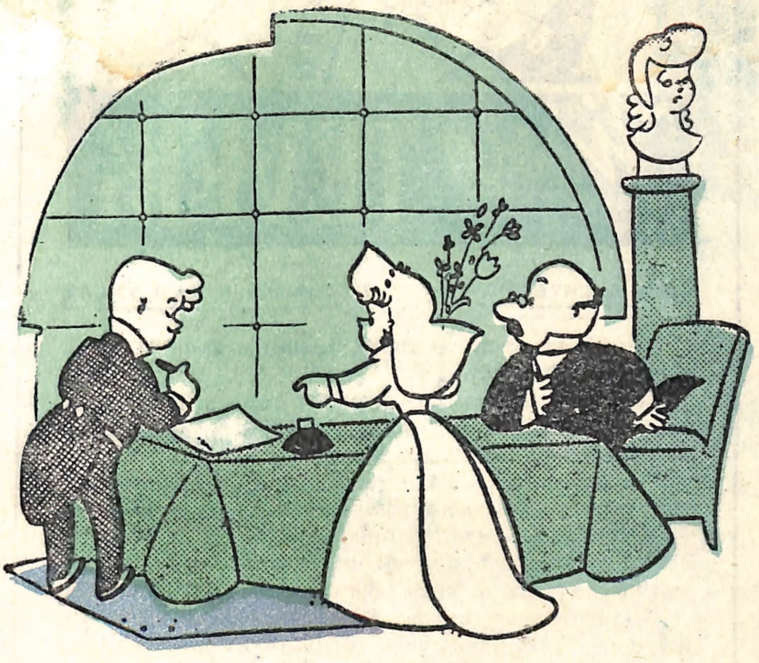

NİKÂH DAİRESİNDE :

Gelin — Sahtekârlık etme, imzanı doğru at!..
— Fransız —

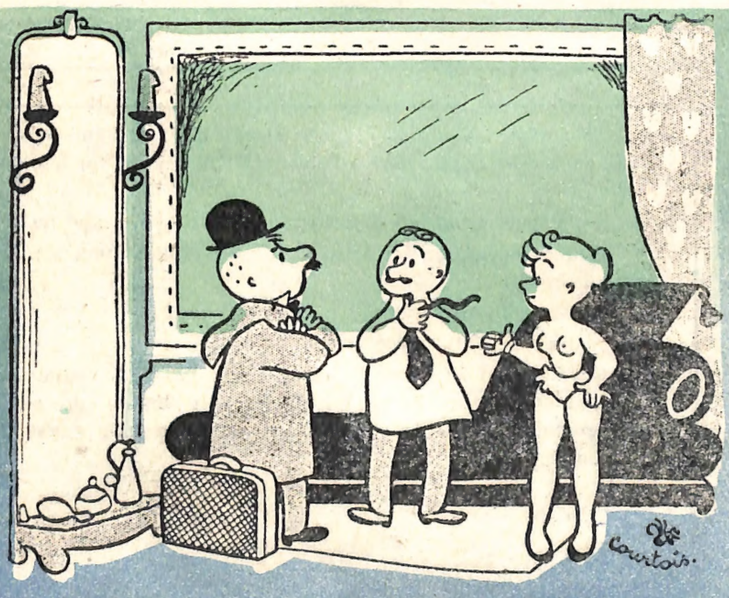

— Rica ederim kocacığım, çocuklarımın babasına karşı biraz nazik ol!.
— Fransız —

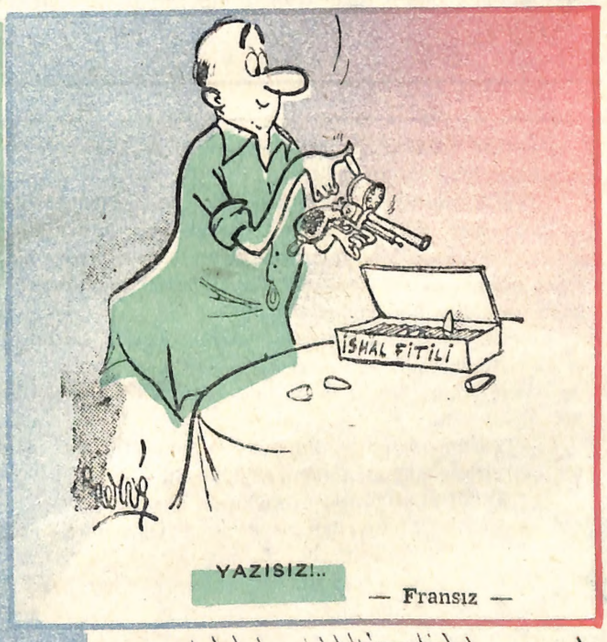

YAZISIZ!..
— Fransız —

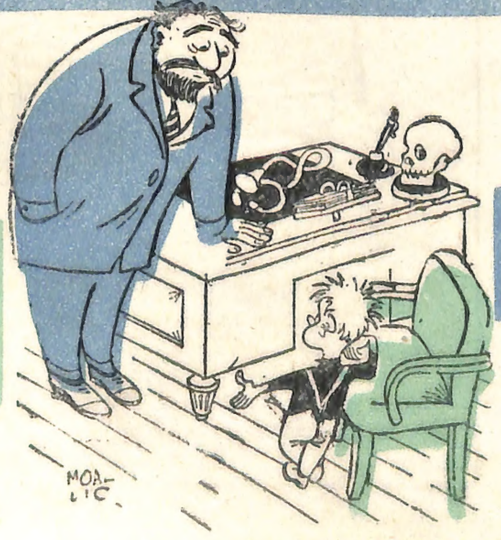

— Doktor, komisyonumu almıya geldim. Mektepteki bütün çocuklara boğmaca öğsürüğü benden geçti!
— Fransız —

— Vazgeç... Bu havada sokağa çıkılmaz şekerim!..
— Fransız —

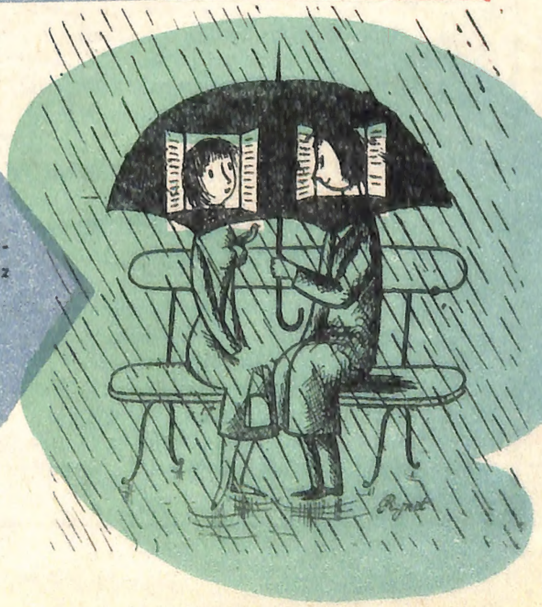

T.C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PURO'dan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

İfaal 4-20

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

Etibank. T. Ticaret ve İş Bankalarile Milli Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti.

Şahsi ve Milli Varlıkların Bekçisidir

(İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ)

Galata – Bankaalar Cd. No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580

Telgraf:
ANTAS — İSTANBUL

Akbaba

s. yu... mizah gazetesi

Bir daktile aranıyor!

— Tecrübeden geçirdim efendim: Öbürünün nazariyatı, bunun tatbikatı daha kuvvetli!...